

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hqar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 9. јун 2011. године

Предмет бр. 47/08

Филим ГУГА

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 9. јуна 2011. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
гђе Аниле ПРЕМТИ, заменика извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменућу жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 3. новембра 2008. године и уписана је 13. новембра 2008. године. Дана 19. марта 2009. године, жалилац је доставио додатне информације. Жалиоца је пред Комисијом заступао г. Теки Бокши, адвокат из Ђаковице.
2. Дана 8. априла 2009. године, Комисија је затражила информације од Посебне коморе Врховног суда Косова за питања која се односе на Косовску повереничку агенцију.
3. Дана 27. јула 2009. године, Комисија је послала додатан захтев Посебној комори. Дана 30. јула 2009. године, Посебна комора је доставила свој одговор.

4. Дана 17. септембра 2009. године, Комисија је затражила информације од Специјалног представника Генералног секретара (СПГС) у његовом својству представника Косовске повереничке агенције (КПА).
5. Дана 25. новембра 2009. године, Комисија је поново послала захтев СПГС-у за информације. Дана 4. децембра 2009. године, СПГС је доставио свој одговор.
6. Дана 13. јануара 2010. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације. Дана 24. јануара 2010. године, жалилац је доставио привремен одговор, а 5. фебруара 2010, доставио је свој пун одговор.
7. Дана 29. априла 2010. године, Комисија је проследила жалбу СПГС-у како би добила примедбе на прихватљивост жалбе. Дана 26. маја 2010. године, СПГС је доставио свој одговор.
8. Примедба СПГС-а је 9. јуна 2010. године прослеђена жалиоцу ради одговора. Жалилац је доставио свој одговор 19. јула 2010. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

9. Друштвено предузеће (ДП) КНИ „Дукађини“ ОТХПБ-БП ИМН Тјегулторја („ИМН“) првобитно је запослило жалиоца као привременог радника 16. априла 1979. године, на послу којим се бавио до 31. августа 1979. године. ИМН је поново запослио жалиоца као радника у сталном радном односу 20. јуна 1980. године. Он је радио у ИМН-у отприлике 20 година. У његовој радној књижици се наводи датум 23. март 1999. године као последњи радни дан у ИМН-у: Међутим, према решењу ИМН-а бр. 185 од 24. августа 2000. године о престанку радног односа (видети испод, § 11), његов последњи радни дан је био 17. јуна 1999. године.
10. Дана 1. јула 1999. године или негде око тог датума, отац жалиоца је нестао. Заједно са члановима своје породице, жалилац је затим побегао у Црну Гору плашећи се за своју безбедност. Касније је жалиочева кућа спаљена, а његов отац је пронађен мртав са прострелним ранама.
11. ИМН је 24. августа 2000. године решењем бр. 185 закључила престанак радног односа жалиоца јер се није појављивао на послу дуже време без икаквог оправдања. Решењем је закључен престанак радног односа 27 запослених ИМН-а, укључујући и жалиоца. Док су неки од угрожених радника доставили оправдања за свој изостанак (који су одбијени из разних разлога), жалилац је био у групи радника за које се претпостављало да су у иностранству и да их због тога ИМН не може контактирати у вези са поступком. У решењу је такође било наведено: „Узевши у обзир околности које су превладале на Косову, ИМН је предузео дисциплинарна саслушања тек годину дана после рата, а пошто се горенаведени радници уопште нису појавили, [они] се заправо нису ни изјаснили да желе да наставе да раде, а пошто предузеће треба да настави са редовним радом, они стога морају бити замењени новим радницима.“ То решење је постављено на огласној табли у фабрици.
12. Приликом повратка на Косово 2001. године, жалилац је посетио ИМН и затражио да му се дозволи да настави са радом. Овај захтев је био одбијен. Жалилац је формално затражио да се врати на посао писаним захтевом 8. априла 2002. године, а затим поново 12. марта 2003. године. Оба захтева су поново била одбијена. Након тога, жалилац је поднео захтев Општинском суду у Ђаковици којим тражи поновно

постављење на свој претходни посао у ИМН-у. Дана 16. фебруара 2004. године, општински суд је одбио његов захтев, сматрајући да је поступак који је довео до престанка радног односа жалиоца у складу са законом. Жалилац је уложио тужбу против ове пресуде, али је Окружни суд у Пећи 28. јуна 2006. године одбацио ову жалбу, сложио се са образложењем првостепеног суда и потврдио пресуду нижег суда. Жалилац је затим уложио жалбу Врховном суду Косова. Дана 11. октобра 2007. године, Врховни суд Косова је одбио ову жалбу и потврдио пресуду Окружног суда. Врховни суд је сматрао да у складу са законом који је био на снази у то време, формални поступци о престанку радног односа нису били потребни за неовлашћено дугачке изостанке са посла.

13. У међувремену, ИМН је приватизован 31. јула 2006. године. Дана 10. априла 2007. године, Косовска повереничка агенција (КПА) објавила је привремену листу радника који имају право на део прихода од приватизације. Жалилац се није налазио на листи.
14. Жалилац је поднео захтев КПА, који је добијен 5. марта 2007. године, у коме тврди да је требало да буде укључен на привременој листи. Он је навео да се 1999. године плашио да остане у Ђаковици. Напоменуо је да је његова кућа спаљена и да му је после повратка на Косово 2001. године НВО поново саградила кућу. Жалилац је такође изјавио: „Живео сам као избеглица у Црној Гори и боравио у Котору одакле нисам могао да се јавим на посао после чега ме је послодавац избацио са посла.“ Навео је да се јавио на посао по свом повратку, али да је ИМН одбио да га поново запосли. Изричито је навео: „Покушао сам да остварим своја права преко судског поступка, али безуспешно јер су рекли да сам се исувише касно јавио на посао. Осећам да сам дискриминисан јер припадам египатској мањини.“
15. КПА је 26. марта 2008. године објавила коначну листу запослених који имају права на део прихода од поступка приватизације ИМН-а, према одобрењу Управног одбора КПА.¹ Жалилац се није налазио на објављеној листи.
16. Дана 11. априла 2008. године, жалилац је поднео петицију Посебној комори Врховног суда Косова против коначне одлуке Управног одбора КПА. Он је тврдио да је његов уговор о раду окончан без његовог присуства због дискриминације над њим као чланом мањинске заједнице. Он је тврдио да су се етнички Срби који се такође нису појавили на послу након 10. јуна 1999. године из безбедносних разлога ипак нашли на коначној листи радника који имају права на део прихода од поступка приватизације. Он је због тога тврдио да је дискриминисан у поређењу са својим колегама који су етнички Срби. Он је затражио од Посебне коморе да преиспита одлуку КПА о његовом искључењу са листе радника који су стекли право на део прихода од приватизације. Није назначио да је поднео захтев редовним судовима којим тражи враћање на посао.
17. Посебна комора је 29. априла 2008. године жалиоцу проследила одговор КПА на његову жалбу. КПА је у том одговору изричито навела да не постоје индикације да је жалилац поднео било какав захтев против одлуке о престанку његовог радног односа или да је намеравао да се врати на своју претходну позицију. КПА је такође навела да нису постојали докази да је жалилац претрпео било какву дискриминацију у смислу члана 10.4 Уредбе УНМИК-а бр. 2003/13 од 9. маја 2003 године о промени права коришћења непокретне имовине у друштвеној својини.

¹ КПА је раније објавила „Коначну листу“ коју је поништила Посебна комора 22. јануара 2008. године, зато што листу није одобрио Управни одбор КПА.

18. У свом одговору од 12. маја 2008. године, жалилац је себе идентификовао као политичког избеглицу који је побегао у Црну Гору како би се спасио од прогона неких група на Косову. Он је посебно навео следеће: „Мој отац није пошао са мном већ је остао на Косову где су га убиле непознате особе, након чега су његови остац донети у Црну Гору. То се могло догодити и мени да нисам побегао са Косова.“ Жалилац није назначио да је поднео захтев редовним судовима којим тражи враћање на посао.

19. У свом одговору од 10. јуна 2008. године, КПА је навела да су многи од радника ИМН-а били неалбанске етничке припадности, у које су спадали и чланови заједнице Рома, Ашкалија и Египћана. Због тога он тврди да иако је можда жалилац побегао у Црну Гору на неко време, не постоји оправдан основ за претпоставку о дискриминацији.

20. Дана 17. јуна 2008. године, Посебна комора је донела пресуду којом жалбу одбија као неосновану и проглашава да се жалилац није квалификовао да буде на листи за надокнаду штете. У релевантном делу пресуде наведено је:

[Посебна] Комора се повинује правним стандардима који су наведени у Закону против дискриминације [Скупштина Косова Закон бр. 2004/3 проглашен Уредбом УНМИК-а бр. 2004/32 од 20. августа 2004. године]. Принцип из члана 8 Закона против дискриминације разликује се од захтева документованих доказа као што је наведено у члану 10.6(б) Уредбе [УНМИК-а] бр. 2003/13.

Потребно је да жалиоци који се жале на дискриминацију доставе чињенице из којих се може претпоставити да је било посредне или непосредне дискриминације, у складу са чланом 8.1 Закона против дискриминације. Поред тога, једном када жалилац представи *prima facie* предмет непосредне или посредне дискриминације, тужени има обавезу да докаже да није било дискриминације.

...

[Жалилац] је радио у ДП [ИМН] од 1979. године до јуна 1999. године. Он је потврдио да је после јуна 1999. године остао у Црној Гори дуже време због забринутости за безбедност и да је после повратка на Косово покушао да се запосли, али је одбијен на основу дискриминације.

Тужени се противи жалби жалиоца сматрајући да је запослење жалиоца [окончано] решењем бр. 185/00 од 24. августа 2000. године. Он није покренуо никакву правну парницу против ове одлуке да се поново врати на посао.

...

Посебна комора је прегледала све доказе и слаже се са анализом Туженог [КПА]. Тако да Посебна комора одбацује захтев жалиоца да буде укључен на листу радника који су стекли право на удео.

21. Дана 3. јула 2008. године, жалилац је уложио жалбу на ову пресуду, ослањајући се на Уредбу УНМИК-а бр 2008/4 од 5. фебруара 2008. године којом се мења Уредба УНМИК-а бр. 2002/13 о оснивању Посебне коморе Врховног суда Косова за питања која се односе на Косовску повереничку агенцију, а која је укључивала могућност

подношења жалбе на пресуду Посебне коморе некој другој комисији која није Посебна комора. У овој жалби је тврдио да је Уредба УНМИК-а бр. 2008/4 ступила на снагу 31. маја 2008. године, док је Посебна комора донела своју пресуду у овом предмету 17. јуна 2008. године. Због тога је тврдио да има право на жалбу.

22. Посебна комора је донела другу одлуку 10. септембра 2008. године, којом одбија жалбу жалиоца. Она је установила да је Уредба УНМИК-а бр. 2008/4 накнадно измењена уредбама које одлажу њено ступање на снагу све до 31. октобра 2008. године. Стога против пресуде од 17. јуна 2008. године није била могућа никаква жалба.

III. ЖАЛБА

23. Жалилац се жали да је непрописно искључен са листе радника током приватизације ИМН-а због своје египатске етничке припадности. Он нарочито тврди да је послодавац вршио дискриминацију над њим тиме што му није дозволио да се врати на посао, да су косовски судови вршили дискриминацију што нису подржали његову жалбу да се врати на посао и да су КПА и Посебна комора вршиле дискриминацију у поступку за захтев на део прихода од приватизације предузећа у коме је раније радио тиме што је имао другачији третман од етничких Срба који су тражили укључење у сличним чињеничним околностима. Он се такође жали да Посебна комора није применила одредбе **Закона против дискриминације** (Скупштина Косова Закон бр. 2004/3 проглашен Уредбом УНМИК-а бр. 2004/32 од 20. августа 2004. године).

24. Жалилац тврди да постоји кршење члана 14 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), тумачене у комбинацији са чланом 6 § 1 ЕКЉП-а (право на правично суђење) и члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП-а (право на мирно уживање имовине). Комисија сматра да ова жалба такође може да покрене питања сходно члану 1 Протокола бр. 12 ЕКЉП.

25. Он се такође жали да му је био ускраћен приступ судовима који су установљени законом јер није могао да уложи жалбу против одлуке Посебне коморе према Уредби УНМИК-а бр. 2008/4 којом се мења Уредба УНМИК-а бр. 2002/3 о оснивању Посебне коморе Врховног суда Косова за питања која се односе на Косовску повереничку агенцију, према измени, чиме је прекршен члан 6 § 1 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

26. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

A. Престанак радног односа жалиоца од стране КНИ „Дукађини“ ОТХПБ-БП ИМН Тјегулторја („ИМН“) и поступци који су уследили

27. Жалилац тврди да је дискриминисан од стране свог бившег послодавца ИМН-а тиме што му није био дозвољен повратак на посао након повратка на Косово. Он даље тврди да је дискриминисан у даљим поступцима у којима тражи реактивирање уговора.

28. Комисија подсећа да, сходно члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има надлежност једино над „жалбама које се односе на наводна кршења људских права до којих је дошло 23. априла 2005. године или касније или су произашла из чињеница насталих пре овог датума, при чему су поменуте чињенице проузроковале континуирано кршење људских права“. Комисија напомиње да су наводни чиновници дискриминације који су се могли догодити од стране ИМН-а када је жалилац покушао да се поново врати на посао приликом личне посете ИМН-у 2001. године или путем писаних захтева од 8. априла 2002. године и 12. марта 2003. године тренутни чиновници који не проузрокују континуирано кршење (видети случај *Лајовић*, предмет Саветодавне комисије за људска права (ХРАП) бр. 09/08, одлука од 16. јула 2008., § 7). Следи да овај део жалби лежи ван оквира правне надлежности Комисије *ratione temporis*.

29. У погледу накнадних поступака пред Врховним судом, тачно је да је коначна пресуда Врховног суда донета 11. октобра 2007. године. Утолико што су поступци Суда разматрани из тачке гледишта дискриминације којој је жалилац наводно био подвргнут од стране ИМН-а, ови поступци се не могу издвојити из чинова на којима се заснива захтев пред Врховним судом. Комисија се у том смислу позива на судску праксу Европског суда за људска права у складу са њеном правном надлежношћу под ЕКЉП:

„... привремена правна надлежност Суда треба да се утврди у односу на чињенице које узрокују наводни конфликт. Због накнадне немогућности да се реши правним леком, овај конфликт је немогуће вратити под оквире привремене правне надлежности Суда“ (ЕСЉП (Велико веће), *Блечич против Хрватске*, бр. 59532/00, пресуда од 8. марта 2006., § 77, ЕКЉП, 2006-III).

30. Следи да овај део жалбе такође лежи ван оквира правне надлежности Комисије *ratione temporis* (видети ХРАП, *Гојковић*, бр. 63/08, одлука од 4. јуна 2009., §§ 24-25 и *Петровић и остали*, ХРАП бр. 59/08 и остали, одлука од 9. септембра 2010., §§21-23.)

Б. Порицање права на део прихода од приватизације ИМН-а

1. Наводна дискриминација

31. Жалилац такође тврди да је дискриминисан током поступка пред КПА и Посебном комором јер је етничким Србима који су у истом положају као и он одобрен део прихода од приватизације. Он наводи да би био убијен као и његов отац да је остао на Косову после 10. јуна 1999. године, и да је због тога морао да побегне. Такође тврди да је КПА признала права етничких Срба на део прихода иако те особе нису оспориле престанак њиховог радног односа преко судских поступака због општег стања безбедности. Он доставља имена четири особе за које наводи да су биле у могућности да добију део прихода а да не оспоре свој статус преко жалбе Посебној комори.

32. Жалилац даље тврди да је дискриминисан од стране Посебне коморе када је она донела одлуку у његовом предмету тиме што се није придржавала релевантних одредби Закона против дискриминације у поступку. Жалилац посебно цитира члан 8, у чијем релевантном делу је наведено:

8.1. Када особе које сматрају да им је нанета неправда јер није примењен принцип једнаког статуса према њима поднесу, пред судом или неким

другим надлежним органом, чињенице из којих се може претпоставити да је било непосредне или посредне дискриминације, тужени је одговоран да докаже да није било кршења принципа једнаког третмана.

8.2. Став 8.1 не спречава представљање правила о доказима, које иду у корист туженима. Даље, жалилац може да успостави или брани свој предмет дискриминације свим средствима, укључујући и на основу статистичких доказа.

33. Жалилац у основи тврди да је сачинио *prima facie* предмет дискриминације, који није оспорен од стране КПА или разматран у пресуди Посебне коморе од 17. јуна 2008. године, чиме се доводи до дискриминаторног третмана кршењем члана 14 ЕКЉП који се тумачи заједно са његовим правом на правично суђење садржаним у члану 6 § 1 ЕКЉП.
34. УНМИК одговара да жалилац ни у једној фази није поткрепио релевантним доказима да је био дискриминисан у поређењу са другим радницима ИМН-а. УНМИК тврди да жалилац није доставио Посебној комори обавештење да је поднео жалбу против свог престанка радног односа регуларним судовима и да је жалилац назначио да је намерно изоставио ту информацију јер је није сматрао релевантном у контексту свог захтева пред Посебном комором. Стога је УНМИК закључио да је Посебна комора донела пресуду на основу правилног испитивања доказа који су јој поднети и да жалиочев неуспех да достави релевантне доказе које поседује не може да доведе до кршења члана 14 ЕКЉП тумаченог у комбинацији са чланом 6 ЕКЉП или чланом 1 Протокола бр. 12 ЕКЉП. На основу горе изнетог, УНМИК тврди да је жалба очигледно неоснована.
35. Комисија са своје стране напомиње да је жалилац поставио основ на коме је његов захтев базиран пред Посебном комором. Он посебно тврди да су особе које су у сличној ситуацији као што је његова третиране на другачији начин на основу њихове етничке припадности и да је као последица тога његово право на правично суђење као и право на мирно уживање поседа у облику дела прихода од приватизације нарушено. Штавише, он тврди да док пресуда Посебне коморе од 17. јуна 2008. године понавља тврдње жалиоца да му није дозвољено да се врати на посао због дискриминације, накнадно тумачење Посебне коморе *prima facie* се не односи на пребацивање терета доказа као што то одређује Закон против дискриминације. Иако СПГС износи примедбе у фази прихватљивости поступка, Комисија је мишљења да жалбе покрећу озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да жалба није очигледно неоснована у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
36. Комисија не види друге разлоге на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

2. Неприхватљивост жалбе жалиоца

37. Жалилац наводи да је Посебна комора 10. септембра 2008. године прогласила његову жалбу против пресуде од 17. јуна 2008. године неприхватљивом, иако је Уредбом УНМИК-а бр. 2008/4 од 5. фебруара 2008. године којом се мења Уредба УНМИК-а бр. 2002/13 о оснивању Посебне коморе Врховног суда Косова за питања која се односе на Косовску повереничку агенцију, створено право на могућност жалбе против пресуде комисије Посебне коморе. Разлог што жалба није дозвољена је тај што Уредба УНМИК-а бр. 2008/4 још није била ступила на снагу, узевши у

обзир одлагање датума ступања на снагу Уредбом УНМИК-а бр. 2008/19 од 31. марта 2008. године, Уредбом УНМИК-а бр. 2008/29 од 31. маја 2008. године и Уредбом УНМИК-а бр. 2008/35 од 30. јуна 2008. године. Жалилац сматра да му је УНМИК одлагањем ступања на снагу Уредбе која је створила услове за жалбу, ускратио право на приступ суду чиме је прекршен члан 6 § 1 ЕКЉП.

38. Тачно је да је Уредба УНМИК-а бр. 2002/13 замењена, и то Уредбом УНМИК-а бр. 2008/4 од 5. фебруара 2008. године. Према каснијој Уредби, Посебна комора је састављена од пет комисија у којима су по три судије, које могу да саслушавају захтеве у првостепеном поступку (члан 3.2). Такође постоји и апелациона комисија, којом председава Председник Посебне коморе и која се састоји од пет судија, компетентних да саслушавају жалбе (члан 3.3). Члан 9.5 предвиђа следеће:

9.5 Пресуда или одлука судске комисије мора бити уручена странама у року од тридесет (30) дана од њеног усвајања. У року од тридесет дана од дана пријема истог, страна може уложити жалбу апелационој комисији ради разматрања те пресуде или одлуке. Тамо где је поднета жалба против одлуке, укључујући и пресуду донету у складу са чланом 4.3, апелациона комисија прво одређује да ли та одлука или жалба захтева разматрање. Ако апелациона комисија одлучи да не узме у разматрање одлуку или пресуду која је донета у складу са чланом 4.3 судске комисије, таква пресуда или одлука постаје коначна. Тамо где апелациона комисија разматра пресуду или одлуку, она може да одлучи да потврди, повуче или измени ту пресуду или одлуку коју је донела судска комисија.

39. Члан 14 Уредбе УНМИК-а бр. 2008/4 првобитно одређује да ће уредба ступити на снагу 31. марта 2008. године, „до ког ће времена процедурална правила проглашена у члану 7 бити правовремено прилагођена“. Међутим, овај податак је измењен Уредбом УНМИК-а бр. 2008/19 од 31. марта 2008. године, „у сврху пружања додатног времена које је потребно да би се правовремено прилагодила процедурална правила Посебне коморе проглашена сходно члану 7 Уредбе УНМИК-а бр. 2002/13“. Ступање на снагу Уредбе УНМИК-а бр. 2008/4 тако је одложено до 31. маја 2008. године. Комисија напомиње да је члан 14 касније модификован Уредбом УНМИК-а бр. 2008/29 од 31. маја 2008. године, Уредбом УНМИК-а бр. 2008/35 од 30. јуна 2005. године и Уредбом УНМИК-а бр. 2008/36 од 1. новембра 2008. године, сваки пут „у сврху пружања додатног времена које је потребно да би се успоставила специјализована првостепена комисија и апелациона комисија у Посебној комори Врховног суда Косова за питања која се односе на Косовску повереничку агенцију“. Као резултат, ступање на снагу Уредбе УНМИК-а бр. 2008/4 је сукцесивно одлагано до 30. јуна 2008., 31. октобра 2008. и коначно 31. децембра 2008. године.

40. Из горенаведеног је сасвим јасно да жалилац није могао да се ослони на Уредбу УНМИК-а бр. 2008/4 када је поднео жалбу против пресуде Посебне коморе од 17. јуна 2008. године. Комисија примећује да док је жалилац поднео своју жалбу 3. јула 2008. године, у тренутку када је донета пресуда (17. јуна 2008.), Уредба УНМИК-а бр. 2008/4 још није ступила на снагу, а њено ступање на снагу је било предвиђено за 30. јун 2008. године (видети УНМИК Уредба бр. 2008/29 од 31. маја 2008. године). Стога, одлагањем ступања на снагу Уредбе УНМИК-а бр. 2008/4, УНМИК није одузео жалиоцу било какво право на жалбу, јер такво право још увек заправо није ни било одобрено.

41. Штавише, по мишљењу Европског суда за људска права, члан 6 ЕКЉП као такав не гарантује право на жалбу или право на другостепену надлежност у грађанским предметима (видети, нпр. пресуду ЕСЉП, *Гуерин против Француске*, од 29. јула 1998. године, Извештаји о пресудама и одлукама 1998-V, § 44; ЕСЉП *Марпа Зеланд б.в. и Метал велдинг б.в. против Холандије*, бр. 46300/99, пресуда од 9. новембра 2004., § 48). Комисија не види одредбу у било којим другим међународним инструментима људских права који су поменути у члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 који се могу разумети у смислу гарантовања таквих права у предметима који нису кривичне природе. Одлагањем ступања на снагу Уредбе УНМИК-а бр. 2008/4, не може се рећи да је СПГС нарушио било које основно право појединца.
42. Комисија закључује да је овај део жалбе некомпатибилан са људским правима изнетим у међународним инструментима људских права наведених у члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 или у најмању руку не открива било какво појављивање кршења права и слобода која су загарантована овим инструментима. Следи да ова жалба мора бити одбачена јер је очигледно неоснована у смислу члана 3.3 поменуте Уредбе (видети ХРАП, *Краснићи*, бр. 20/08, одлука од 12. септембра 2009., §§ 37-44).

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

- **ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ У ВЕЗИ СА НАВОДНОМ ДИСКРИМИНАЦИЈОМ У ПОГЛЕДУ РАСПОДЕЛЕ ДЕЛА ПРИХОДА ОД ПРИВАТИЗАЦИЈЕ ИМН-А;**
- **ПРОГЛАШАВА НЕПРИХВАТЉИВИМ ОСТАТАК ЖАЛБЕ.**

Анила ПРЕМТИ
Заменик извршног службеника

Марек НОВИЦКИ
Председавајући